

GŁOS POMORSKI

Nr. 138 — Rok 3.

(GAZETA POMORSKA)

Numer pojedynczy 500 mk

Prenumerata miejscowa: Przy odbiorze w ekspedycji i w agenturach miejscowych miesięcznie 9.000 mk., przedpłata na pocztę z odnośnikiem do domu miesięcznie 10.300 mk. — pod opaską w Polsce i do Gdańska 11.750 mk., do Niemiec 14.250 mk. polskich lub ich wartość walutowa, do Francji 5,— fr., do Anglii 0,8 shilling, do Stanów Zjednoczonych 35 cents. W razie nieprzewidzianych wypadków jak strejki, przeszkody techniczne itd. prenumeratorki nie mają prawa żądać niedostarczonych numerów, lub zwrotu prenumeraty. — Rękopisów nadesłanych nie zwraca się.

Rachunek bieżący: Bank Powiatowy, Grudziądz, Bank Związku Sp. Zarobk. Danziger Priva Aktiobank Gdańsk i Grudziądz. — P. K. K. P. Grudziądz. — Konto czekowe Gdańsk nr. 2980. Konto pocztowe: Kasa Oszczędności Oddział w Poznaniu nr. 201 193. Miejsce płatności wykonania: Grudziądz

Ogłoszenia z Polski: Wiersz wysokości milimetra w dziale ogłoszeniowym na stronie 8-lamowej 300 mk., w dziale reklamowym na stronie 13-lamowej przed tekstem 1500 mk., wśród tekstu 1400, za tekstem 800 mk., dla W. M. Gdańska obowiązują te same ceny, dla Niemiec dochodzi 50% nadwyżki, dla reszty zagranicy 200% nadwyżki. Płatna w markach polskich lub ich wartości walutowej. Za tłumaczenia obliczone się 20% nadwyżki. — **Rachunki** są natychmiast płatne, w razie zwłoki dłuższej niż 72 godzin stosować będziemy ceny bieżące, skreślając wszelkie rabaty. — **Administracja nie przejmuje odpowiedzialności** za termin umieszczenia ogłoszenia.

Dyrektor przyjmuje od godz. 10-tej do 11-tej przed południem
Redaktor Naczelny przyjmuje od godz. 11-tej do 12-tej w południe

Redakcja i Administracja
Groblowa 27/29.

Grudziądz, środa, dnia 20-go czerwca 1923.

Telefon nr. 50 i 51.

== KINO ==
KORSO

Największe dzieło filmowe, jakie dotychczas w Grudziądzu demonstrowano 5565 wyświetla się

od dzisiaj, wtorku, 19 czerwca:

ZONA FARAONA

W rolach tytuł. pierwszorzędną siłą sztuki film. jak: **Paweł Wegner, Harry Liedtke, Albert Bassermann, Lyda Salmonowa i Dagny Sewaes.** 9 olbrzymich aktów! 9. Z powodu olbrzymiego programu rozpoczyna się przedstawienie punktualnie o godz. 8-mej

Uroczystości śląskie.

Drugi dzień pobytu p. Prezydenta. — Zwiedzenie kopalni Skarboform w Królewskiej Hucie. — Zwiedzenie Śląska Cieszyńskiego.

Katowice. (Pat.) Drugi dzień swojego pobytu na G. Śląsku p. Prezydent Rzplitej rozpoczął od zwiedzania skarbowych kopalń węglowych „Skarboform”. W Królewskiej Hucie w wejścia do szybu „Wyzwolenie” powitał dostojnego gościa dyrektor naczelny „Skarboformu” inż. Ciszewski, ofiarując popiersie Kościuszki, wykonane z polerowanego węgla. Przemówił następnie imieniem górników radny miasta górnik Fuss, wyrażając radość z powodu odwiedzenia przez najwyższego dostojnika Państwa tej przastarej dzielnicy piastowej, gdzie wbrew wszystkiemu nie mogło zabić polskiego ducha. P. Prezydent wzruszony podziękował za te proste, nacechowane męstwem i siłą słowa, zaznaczając, że dzięki właśnie cennym zaletom moralnym i duchowym ludu górnośląskiego, dzielnica ta wróciła do Polski i zasiła ją netylko skarbnicą tej ziemi, ale skarbnicą jej mieszkańców. Na zakończenie p. Prezydent serdecznie ucałował wzruszonego górnika.

Po zwiedzeniu szybu i jego urządzenia na głębokość do 320 metrów, p. Prezydent udał się do ratusza. Wzdłuż całej drogi stały zwarte szeregi dziatwy szkolnej, wydając radosne okrzyki. Przed ratuszem powitała p. Prezydenta jedna z sędziwych i wiele zasłużonych działaczek ludowych p. Golaśowa w sali zaś sesyjnej prezydent miasta Królewskiej Huty p. Dombek.

P. Prezydent, dziękując za powitanie, zaznaczył, że przed chwilą widział wielkie bogactwa ziemi. Są one cennym skarbem dla naszej Rzplitej, lecz jeszcze cenniejszym jest inny skarb, skarbem tym są gorące serca tej ludności, która pomimo wiekowej niewoli umiała dochować wierności i miłości swej Macierzy, to też wszystko to, co przechodził raz już i przechodzi G. Śląsk, żywo odbija się w całym narodzie polskim. W zakończeniu p. Prezydent oświadczył, że rząd Rzplitej otacza najgorliwszą opieką G. Śląsk i czuwać będzie, aby temu wiernemu ludowi nie stała się żadna krzywda z jakiegokolwiek strony.

Po przyjęciu szeregu delegacji, odzwierciedlających całokształt życia i gospodarstwa ekonomicznego miasta, p. Prezydent udał się o godz. 11 min. 30 na śniadanie, u-

ządzane w gustownie udekorowanej sali kantyny urzędniczej „Skarboformu” przez jego zarząd. W śniadaniu wzięło udział kilkaset osób z ministrem pracy i opieki społecznej p. Darowskim, marszałkiem sejmu śląskiego p. dr. Wolnym, z wicemarszałkiem sejmu warszawskiego p. Z. Seydą, delegatem apostolskim ks. Hlondem i wojewodą śląskim p. Szulcsem na czele. Przy stole zajęło również miejsce kilkunastu starszych górników i robotników kopalni „Skarboform”.

Przed rozpoczęciem śniadania nastąpiło odsłonięcie wmurowanej w jedną ze ścian sali marmurowej tablicy, upamiętniającej datę odwiedzin przez p. Prezydenta Rzplitej. Małą tę uroczystość poprzedziło przemówienie dyrektora p. Ciszewskiego. Podczas śniadania zabrał głos p. Korfanty, wskazując, że G. Śląsk reprezentuje zdrowo pojętą ideę demokracji znajdującego swój wyraz we wzajemnym porozumieniu się pracodawcy i pracobiorcy ku ich obopólnej korzyści. P. Prezydent w krótkiej odpowiedzi podziękował za te wysiłki dla Ojczyzny, kończąc starodawnym życzeniem górników: **Szczęść Boże dalszej pracy!**

Po śniadaniu nastąpiła wycieczka samochodami do Bielska na Śląsku Cieszyńskim. Wszędzie, gdzie przejeżdżał, w Hajdukach, Świętosławicach, Kotłowicach, ludność miejscowa witała p. Prezydenta okrzykami szczerzej radości. W Mikołowie powitał p. Prezydenta starosta powiatu pszczyńskiego dr. Lerche oraz burmistrz Koja, na rynku w Pszczynie burmistrz Fichne, zaś w Dziedzicach starosta powiatu bielskiego dr. Duda. Bielsk na przyjazd dostojnego gościa przybrał wygląd świąteczny. Przy pięknej bramie tryumfalnej wygłosił mowę powitalną burmistrz miasta Pomgracz, następnie ks. Matzko imieniem duchowieństwa katolickiego, a skończył pastor Kulisz w imieniu polskiej ludności ewangelickiej. Po przyjęciu w województwie szeregu delegacji p. Prezydent udał się do Pszczelnicy, gdzie wraz z gośćmi podejmowany był podwieczorkiem. Po krótkim z powodu późniejszej pory pobycie w Pszczelnicy p. Prezydent udał się w powrotną drogę do Katowic-

II-ga Sesja trybunału międzyn.

Sprawa parowca Wimbledon. — Sprawa kolonistów niemieckich w Polsce. — Sprawa Karelji Wschodniej.

Haga. (Pat.) Zebrał się tu na drugą zwyczajną sesję trybunał międzynarodowy sprawiedliwości. Na porządku dziennym obrad znajdują się trzy sprawy, które bardzo żywo interesują Polskę. Są nimi:

1) **Sprawa parowca „Wimbledon”.** Rządy Wielkiej Brytanii, Francji, Włoch i Japonii wytoczyły na podstawie art. 380 traktatu wersalskiego sprawę rządowi niemieckiemu o odszkodowanie z powodu nieprzepuszczenia w marcu 1921 r. parowca „Wimbledon” przez kanał kilofski. Parowiec udawał się do Gdańska i wiół, dla Polski materiały wojenne. Rząd polski złożył podanie do trybunału, domagając się dopuszczenia Polski do wzięcia udziału w tej sprawie, po stronie sprzymierzonych mocarstw. Polska oskarża rząd niemiecki a pogwałcenie swoich praw i interesów materialnych, zawarowanych Polsce w art. 380 traktatu. Rząd niemiecki motywuje swoje stanowisko swymi ustawami o nei-

tralności, które nakazują mu sprzeciwić się tranzytowi przez wody niemieckie materiałów wojennych, przeznaczonych dla Polski, która w owym czasie była jeszcze w stanie wojennym z Rosją sowiecką.

2) **Sprawa kolonistów niemieckich w Polsce.** Jak wiadomo, Rada Ligi Narodów zwróciła się do trybunału po opinie, czy sprawa kolonistów niemieckich należy do kompetencji Ligi. Należy zwrócić uwagę na redakcję komunikatu, wydanego w tej sprawie przez trybunał międzynarodowy sprawiedliwości w marcu 1923 r. W komunikacie tym sprawa przedstawiona jest bardzo niejasno i wynikałoby z niego, że akcja rządu polskiego w stosunku do kolonistów została oddana pod ocenę trybunału, co stanowczo nie zgadza się z rzeczywistością.

3) **Sprawa Karelji Wschodniej.** Trybunał międzynarodowy będzie musiał orzec, czy zobowiązania Rosji względem Karelji są zobowiązaniami międzynarodowymi, czy też należą do spraw wewnętrznych Rosji.

Czcigodnemu Panu D-owi Jossemu w Grudziądzu

za gorliwą pomoc i ojcowską opiekę w ciężkiej chorobie córki, oraz przywrócenie jej do zupełnego zdrowia, składa na tej drodze wraz z rodziną [6.82

serdeczne podziękowanie

wdzięczny ojciec

Antoni Gosławski, starszy radca skarbowy.

Ogłoszenia

do wydania nadzwyczajnego „GŁOSU POMORSKIEGO”, poświęconego **Wystawie Rolniczo-Przemysłowej w Brodnicy**, upraszamy przestać **najpóźniej do soboty, dnia 23 czerwca, godz. 10 przed południem**

Administracja Głosu Pomorskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej jako rzecznik pracy.

Na mowę prezydenta miasta Krakowa Fedorowicza, p. Prezydent Rzeczypospolitej odpowiedział w następujące słowa: **Panie Prezydencie Miasta! Panowie!** Dziekuję za te gorące słowa pod moim adresem, jako przedstawiciela majestatu Rzeczypospolitej. Już niejednokrotnie mówiłem, że pierwszym warunkiem skutecznej pracy obywatelskiej jest szczerłość i uważam za swój obowiązek, choćby w słowach moich ten lub ów kierunek upatrywał urażę, prawdę tę mówić.

Panie Prezydencie, powiedziałeś pod moim adresem, że jestem rzecznikiem miłości i zgody. Tak jest, dodam jeszcze, że i rzecznikiem pracy. W tym dodatku „i pracy” bardzo wiele treści się zawiera.

Przy warsztatach pracy rodzi się to wzajemne zrozumienie i poszanowanie tak nam potrzebne. To poszanowanie prowadzi do miłości. Nie wzywam dziś, jak zwykle przy biesiadach „kochajmy się!” Dziś żądam od was i mam prawo żądać tego od was, przede wszystkim „szanujmy się”. Na tem polu jeszcze grzeszymy. Tu się poprawmy, a potem przyjdzie miłość. Ten wzajemny szacunek zdobywa się właśnie przy pracy.

Cieszę się niezmiernie, że jestem w tej dawnej siedzibie królów polskich i że obcuje z wami, a muszę powiedzieć, że nieraz w czasach niewoli doznawałem tutaj udreki, tej samej, której doznawałem nieraz w Wilnie. Czuję pewną jednostronność życia.

Pan Prezydent miasta wspominał, że Kraków jest cichym miastem; ja zawsze myślałem, że gdybym miał

Teatr Świetlny Orzeł-Variete
Dzisiaj wtorek
Premjera II serji
SODOMA i GOMORA
Dyrekcja: Jan Kaube.

się oddać całkowicie nauce, osiadłbym w Krakowie albo w Wilnie, ale dziś miasto, jeżeli ma stać się wielkim pulsującym ogniskiem życia polskiego, fama nauka nie wystarczy, musi w niem zadudnić młot i kowadło, musi nastąpić unarodowienie naszego życia gospodarczego. Wtedy Kraków, jako gród starodawny i ognisko kultury polskiej w nauce i sztuce, zatętni pracą w przemyśle i handlu.

Gdy mówię o przemyśle i o handlu, to muszę być szczerym. W dwóch dzielnicach: w b. Kongresówce i w Małopolce życie gospodarcze kształtowało się pod wpływem wschodnich metod handlu. Miałem tego próbę 20 lat temu, kiedy na emigracji w Anglii, jako Stanisław Wojciechowski starałem się dopomóc koledze z Małopolski w zbyciu wosku ziemnego. Kupcy tamtejsi uznali, że próby te są dobre, ale gdym powiedział „z Galią”, to usłyszałem odpowiedź: „Myśmy już próbowali i zniechęciliśmy się, co innego obiecywano, a co innego otrzymaliśmy”, i z żalem wyrzekali się nawiazania stałych stosunków. Otóż proszę panów przed 20 laty dowiedziałem się, że mogę przysłużyć się memu przyjacielowi, bo nasze życie gospodarcze miało lichą reputację. Jest ono chwiejne, wykazuje wady wschodniego handlu, niedotrzymywanie terminu, nierzetelność towaru i brak poszanowania zasad płaćenia gotówką i wreszcie niepunktualność.

I dlatego, gdy mówię o pełnym życiu Polski, gdy mówię o tem, aby Kraków nie był tylko miastem pamiątek i obchodów, miastem wielkich niezaprzeczenie uczonych, to muszę stwierdzić,

Przypomniałem sobie słowa niezapomnianego Józefa Potockiego, redaktora „Głosu”, a potem nielegalnego pisma pod nazwą „Walka”. W jednym z pierwszych artykułów tego pisma wystąpił on z gwałtowną filipiką przeciw temu, co nazywają patriotyzmem obrzędowym, patriotyzmem obchodów, pamiątek i uroczystości i przeciwstawił temu z całą gwałtownością patriotyzm czynny. Te słowa znamionowały bujną gorącą duszę, która dusiła się atmosfera ucisku i nie mogła znaleźć tego ukrytego w duszy pancerza i nabożeństwa, kiedy na każdy krok jawnie trzeba było występować przeciwko niemu.

Dziś, gdy mąż stanu musi uznać wagę uroczystości narodowych i obchodów, one podnoszą i wzmacniają ducha, ale nie wystarczają. Musi im towarzyszyć stałe i codziennie żelazna praca obywatelska przy warsztatach pracy. (Okłaski i okrzyki: brawo).

Człowiek pracujący bez względu na rodzaj pracy, od najwyższej umysłowej do najniższej fizycznej, jest godzien miana zacnego obywatela, a każdy Polak, który próżnuje, zasługuje na nazwę szkodnika. Gdy mówię o zgodzie, o miłości, to, nauczony życiem, głoszę, że rodzi się ona nie przy uroczystościach narodowych, nie w chwilach podniesienia ducha, ale przy pracy.

Tak mówił Pierwszy Obywatel kraju, ten sam, który przy każdej sposobności występował jako apostoł zasad chrześcijańskich w życiu publicznym. Cóż nam do tego dodać wypada? Weźmy sobie słowa te do serca i idźmy wedle nich, a dobrze wyjdzie na tem sprawa narodu a niemniej i interesy poszczególnych stanów. Pracujmy, szanujmy się wzajemnie, a chrześcijańską kierując się sprawiedliwością i miłością — jak to głosi program chrześcijańsko demokratyczny — zdobędziemy maksimum dobra dla ogółu, co ostatecznie jest celem dążeń wszystkich miłujących kraj obywateli.

50-lecie Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie.

W dniu 16 bm. odbyło się w Uniwersytecie Jagiellońskim uroczyste doroczne posiedzenie Polskiej Akademii Umiejętności, łączące się zarazem z jubileuszem 50-lecia istnienia Akademii. Na uroczystość oprócz członków Akademii i ciał naukowych przybyli przedstawiciele duchowieństwa, wojskowości, władz i urzędów oraz szereg zaproszonych osób. W uroczystości wzięł także udział p. Prezydent Rzeczypospolitej, który przybył w towarzystwie wojewody krakowskiego Galeckiego i swojej żony.

Posiedzenie otworzył prezes Polskiej Akademii Umiejętności dr. Morawski, witając w gorących słowach, wśród okłasków obecnych, p. Prezydenta Rzeczypospolitej, poczem wskazał na znaczenie jubileuszu Akademii, która, założona przed 50 laty, pracowała w znoju i w walce o prawdę i o szczęście dla Polski. Mówca podniósł, że Akademia powstała ściśle 100 lat od daty, gdy Naruszewicz przedstawił królowi Augustowi w r. 1773 projekt zorganizowania takiej instytucji. Z kolei mówca złożył wyrazy uznania działalności zmarłych sekretarzy generalnych Akademii, owych właściwych szefów sztabu tej placówki naukowej, zasłużonych koło jej rozwoju, więc Józefowi Szujskiemu, Stanisławowi Tarnowskiemu, Ulanowskiemu oraz nieobecnemu Stanisławowi Smolce. Wskazawszy na działalność Akademii w latach niewoli i na obecną jej rolę, prezes Morawski przedstawił trudności materialne, w jakich musiała ona pracować, przyczem wskazał na kilka chwalebnych przykładów ofiarności jednostek na cele polskiej nauki i zakończył apelem do rządu i do społeczeństwa o życzliwe popieranie Akademii.

Następnie generalny sekretarz Akademii dr. Wróblewski przedstawił sprawozdanie z działalności Akademii za rok ub., poczem prof. dr. Dobrzyński wygłosił odczyt o działalności Akademii. Nastąpiło ogłoszenie nagród, przyznanych przez Akademię, oraz ogłoszenie

nazwisk nowowybranych członków Akademii. Uroczystość zakończyła się odczytaniem telegramów gratulacyjnych, nadesłanych z okazji jubileuszu. Telegramy nadesłali między innymi: Prezes Rady Ministrów Witos, marszałkowie Trąpczyński i Rataj wszystkie uniwersytety, politechniki i wyższe zakłady naukowe polskie, polskie organizacje naukowe i kulturalne, członkowie Akademii nieobecni w Krakowie, Karol Stefan Habsburg, szereg osób ze świata naukowego, nadto nadeszło kilkadziesiąt telegramów od zagranicznych akademii umiejętności, uniwersytetów, politechnik, m. in. z Paryża, Oxfordu, Edynburga, Brukseli, Bukaresztu, Wiednia, Pragi, Zurychu, Białogrodu, Drezna Lipska, Sztokholmu, Bazylei, Monachium, Amsterdamu, od British Museum i wielu innych instytucji naukowych zagranicznych.

Trzeźw głos angielski

o szykanach Gdańskich.

„Westminster Gazette“ zamieszcza obszerną korespondencję dotyczącą stosunków gdańsko-polskich. Autor zaznacza na wstępie, że Gdańsk jest jednym z najmniejbezpiecznych punktów w Europie Wschodniej. Dzięki traktatowi pokojowemu terytorjum wolnego miasta oddane zostało pod nadzór Ligi Narodów. Decyzja ta uległa następnie pewnej modyfikacji w konwencji polsko-gdańskiej zawartej w Paryżu. Traktat pokojowy oddał całą Wisłę Polsce, obecnie zaś ujście jej znajduje się pod kontrolą ciała, posiadającego wybitnie antypolski charakter. Polacy są zdania, że metody stosowane przez radę portową — w której Polacy stanowią mniejszość hamują legalny handel polski, a tem samem duszą, jak gdyby państwo polskie. Sprawozdanie urzędowe wykazuje, że liczba statków, wynosząca w roku ubiegłym 3249, spadła w odpowiednim okresie roku 1923 do 2713. Podług źródeł polskich przez Gdańsk wychodzi ¼ eksportu polskiego. Znamiennym jest fakt,

Dziś 1 Złoty = 20000 marek

że władze gdańskie odmawiają udzielenia danych statystycznych dotyczących handlu przez Gdańsk.

Ze dla Polski dostęp do morza Bałtyckiego jest rzeczą bardzo ważną, najlepszym dowodem tego budowa portu w Gdyni. Koszt budowy będzie olbrzymi, a należy pamiętać, że po długotrwałym okresie niewoli — Polskę czeka wiele pracy i na innych polach.

Obstrukcyjne stanowisko władz wolnego miasta coraz bardziej wzrasta, tak, iż towary polskie muszą być wywożone przez Hamburg i Szczecin, gdzie otrzymuje się tylko zwykłe ułatwienie tranzytowe. Sytuacja jest bardzo poważna, gdyż Wisła jest jedyną drogą Polski ku morzu, gdańszczanie zaś czynią wszystko możliwe, aby uniemożliwić Polsce dostęp. Sprawa gdańska — kończy korespondent — nie została zadawalniająco uregulowana przez traktat wersalski. Rewizja i to jaknajszybsza tych postanowień leży w interesie utrzymania pokoju na Wschodzie Europy. Polska ma niby dostęp do morza, ale główny port jej znajduje się w rękach ludzi wrogo usposobionych.

Złot Sokoli w Cieszynie.

Myśl, rzucona na ostatnim Zlocie Sokolstwa we Lwowie, urzędzenia najbliższego Złotu w Cieszynie została urzeczywistniona.

W dniach od 29 czerwca do 1 lipca br. odbędzie się w Cieszynie Złot dzielnicy krakowskiej, do której należą tymczasowo gniazda sokole na Śląsku Cieszyńskim. Dotychczas zapowiedziano udział około 5000 Sokolów z całej Rzeczypospolitej, którzy przybędą do Cieszyna dnia 29 czerwca. Dnia 30-go czerwca przed południem odbędą się na boisku, wokoło którego zbudowane zostaną trybuny dla widzów, próbne ćwiczenia. Po południu tego samego dnia nastąpią ćwiczenia publiczne. Wieczorem odbędzie się w miejskim teatrze uroczysta akademii, równocześnie zaś urządzi się w kilku lokalach w Cieszynie towarzyskie zabawy. W niedzielę, dnia 1-go lipca odbędzie się na placu koszarowym Msza polowa, poczem uformuje się uroczysty pochód, który przejdzie głównymi ulicami miasta i zakończy się defiladą Sokolów. Po południu w niedzielę nastąpią główne ćwiczenia.

W Zlocie weźmie udział przeszło 1000 Sokolów górnośląskich, ćwiczących kitołami. Bedzie to pierwsze wystąpienie Górnoślązaków na terenie cieszyńskim od czasu odzyskania Górnego Śląska i połączenia w jedno województwo. Ponadto przewodnictwem Związku Towarzystw gimn. „Sokol” w Polsce, z siedzibą w Warszawie postanowiono odbyć swe posiedzenie w Cieszynie podczas Złotu. Zebranie najwyższych władz sokolich (przyjedzie około 25-ciu członków Zarządu) przyczyni się niezwykle do uświetnienia całej uroczystości.

Jeśli gdziekolwiek indziej, to przedewszystkiem na kresach propagowanie wzniosłej idei sokolej jest nakażem patriotyzmu. Będzenie ducha karności i poświęcenia dla sprawy narodowej, plenięcie prywaty i interesu osobistego — jednym słowem ideały, których wyrazem jest Sokolstwo, mają dla zupełnego odrodzenia narodu prastarej piastowskiej ziemiicy ciągle jeszcze wartość niepożyta. To też Cieszyn, zdając sobie sprawę z wielkiej wagi tej manifestacji dla umocnienia swego charakteru polskiego czyni usilne starania, aby godnie przyjąć tysiące miłych gości z całej Polski. Wprawdzie czasy się zmieniły. Nie grożą już uczestnikom, jak podczas ostatnich Złotów w Cieszynie z r. 1907 i 1913 kontrmanifestacje i zniewagi ze strony niemieckich bojówek. Niemniej jednak garść Niemców i obalamuconą

przez nich część mieszczan cieszyńskich nie chce zrezygnować ze swego przedwojennego uprzywilejowanego stanowiska. Złot Sokolów powinien uprzytomnić cieszyńskim Niemcom, że cała Polska pamięta o swym kresowym grodzie i nie pozwoli, żeby dziś jeszcze krzewiło się w nim nadal krzyżactwo. Cieszyńska wieża piastowska nie może być czczym anachronizmem, lecz żywym wyrazem tej polskości, która zwalczana nie zginęła, w zaciętej walce z wrogami się ostała i coraz pewniej ujmuje w swe krzepkie ramiona dziedzictwo Piasta.

Ważnym to jest jeszcze z innego względu. Polskość Cieszyna to niby latarnia morska, mająca przyświecać blisko 200 000 braci na Śląsku Cieszyńskim, których fatalne rozstrzygnięcia pozostawiły poza granicami Rzeczypospolitej. Ciężko doświadczani i gnębieni muszą oni w przywróconym polskości Cieszynie mieć bodziec do dalszej skutecznej obrony swej narodowej egzystencji, do dalszego oporu i wytrwania.

Złot Sokoli w Cieszynie i jak najliczniejszy w nim udział winien być widomym znakiem troski Rzeczypospolitej o tę strażnicę kresową i dowodem miłości, jaką dla niej żywi ogół Polaków. Niechaj więc hasłem każdego, nie starych tylko Sokolów będzie: „Na Złot do Cieszyna!”

O szkole rzemieślniczą i handlowo-przemysłową w Grudziądzu.

II.

Jeżeli chodzi o koszty utrzymania szkoły takiej, to uwzględnić należy, że 25% z podatku przemysłowego, który ściągają Izby Handlowo-Przemysłowe, przeznaczone być ma według uchwały Sejmu na szkoły zawodowe; tak opiewa ustawa, która wejście w życie, a więc zapewni bądź co bądź zwrot pewnej części wydatków, poniesionych na rzecz szkół zawodowych.

Na warunkach w artykule poprzednim wyłuszczonej może — naszym zdaniem — i powinno miasto przystąpić do zrealizowania pięknego tego i tak bardzo pożytecznego projektu. Od naszej w wielkiej mierze dobrej woli zależy, czy szkoła ta — pierwsza tego rodzaju na Pomorzu — pozostanie, czy też projekt ten upadnie, jak upadł już podobny projekt co do Tczewa, gdzie po pierwszym zapale sprawa utonęła po dwuletnich zabiegach p. naczelnika Depczyńskiego dzięki obojętności obywatelstwa, ujawnionej w radzie miejskiej. Zamieszczano tam stworzyć szkołę zawodową, do której przyjmowani być mieli uczniowie po ukończeniu szkoły powszechnej, oraz kurs wyższy dla uczniów szkół średnich, z jednoroką. Wydział szkół zawodowych postanął się już był o subwencję; zakupiono maszyny do pisania — i wszystko spęzło na niczem.

Z podobną obojętnością spotkał się w Starogardzie, a obecnie — zdaje się — w Chojnicach, plan utworzenia państwowej szkoły rolniczej. I tam narazie przyjęto projekt z wielkimi zastrzeżeniami, przyrzekano wielkie poparcie, które zasadało się tu na udzieleniu przez miasto majątku 100—120 morgowego, jako doświadczalni. Polwark ten pozostał miał nadal własnością miasta — były już uchwalone kredyty z ministerstwa na ten cel — lecz rada miejska projekt odrzuciła.

Podobnie nie przybiera konturów wyraźnych projekt, który wyszedł również z Wydziału IV dla szkół zawodowych Kuratorium Okręgu Szkolnego w Poznaniu, co do utworzenia szkoły rybackiej w Pucku, która przyczynić się miała do należytego zorganizowania rybołówstwa na Bałtyku i przygotowania odpowiedniego rybaków naszych na Kaszubach, ażeby mogli w całej pełni konkurować z rybołówstwem niemieckim i gdańskim. Sprawa nie idzie naprzód. Obecnie poruczono dalsze prowadzenie przygotowań dyrektorowi Szkoły Morskiej w Tczewie.

Wogóle stwierdzić należy, że skarżąc się częstokroć na brak zrozumienia, nie umiemy niestety, my Pomorzanie, sami z najlepszych chęci rządu korzystać i współpracować nad tem, co jest najważniejszym — nad należytem przygotowaniem do owocnej pracy młodzieży naszej, — przyszłego pokolenia, któreby spełnić zdołało marzenia nasze i pragnienia co do świetnego rozwoju Pomorza.

Niechaj Grudziądz, chcący uchodzić za ośrodek życia przemysłowo-handlowego na Pomorzu, pokaże, że lepsze tu jest zrozumienie dla najważniejszych niewątpliwie potrzeb miasta i województwa, niechaj posłuży za wzór dla innych miast, jak należy pracować, ażeby przysporzyć uzdrowienie stosunków i przysły rozwój gospodarczy. Wszakże Pomorze nasze to brama Polski do szerokiego świata; jej umocnienie i rozszerzenie w nasze oddane jest ręce. Nie oclągajmy się z współpracą, ażeby nie zarzucono kiedyś, że nie potrafiliśmy zrozumieć i wypełnić najpierwszych obowiązków naszych. Sam już patriotyzm lokalny winien być dla nas bodźcem do energicznego zajęcia się sprawą założenia w Grudziądzu szkoły wedle przykładu, w artykule wcześniejszym omówionej.

W WARSZAWIE
18. 6. 1923.

Mrk. (niem.) 0,90

Dolar — 136 000

W GDAŃSKU
19. 6. 23., godz. 12⁴⁵

Mrk. (pol.) — 97

Dolar — 140 000

ZAPOWIEDZ POPRAWY.

Dziś rano żądano za dolar ameryk. 161 000 mkp., o godz. 11-tej — 142—144 000, a o godz. 12,45 — 140 000 marek polsk., za mk. polsk. 91—92, (o godz. 11), a o godz. 12,45 — 97—98.

